

Pujol M. H.

Amb la presa de possessió de Jordi Pujol, aquest torna a ser president de la Generalitat fins el 1992, i amb el desig de continuar presidint-la.

J. M. P.

Ni amb l'expectació de l'any 1980, ni potser amb l'alegria del 1984, Jordi Pujol s'ha convertit novament en el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya.

En poc més d'un mes, el 45,88 per cent de l'electorat l'ha votat; el Parlament de Catalunya l'ha investit —amb el vot afirmatiu solament dels 69 diputats de CiU sobre els 135 del total de la Cambra—; un decret —firmat per Joan Carles, rei, i per Felipe González, president del govern espanyol— l'ha nomenat; i, amb un «sí, prometo», a pregunta del nou president del Parlament de Catalunya, Joaquim Xicoy, sobre si pensava complir el càrrec de president de la Generalitat amb fidelitat al rei, a la Constitució i a l'Estatut. Pujol ha pres possessió. Pujol torna a ser —de fet no ha deixat de ser-ho des de fa vuit anys— president de la Generalitat. En aquesta ocasió, fins al 1992, l'any que ha esdevingut la mesura de totes les coses.

Un observador forà probablement faria una única lectura de la moguda de la política catalana de les darreres setmanes: «Quatre anys més de Pujol, per tant, ¿res no ha canviat!». I passaria per alt els factors diversos i innovadors que el portarien a una lectura diferent: «¿Quatre anys més de Pujol?, per tant, ¿alguna cosa hi deu haver canviat!». El conjunt dels fets que han envoltat la tercera reelecció de Pujol a la Presidència de la Generalitat demana, paradoxalment, una lectura més dinàmica que no estàtica.

Primer va ser el resultat mateix de les elec-

cions, no tan espectacular per a CiU com anunciaven les enquestes. Aquella va ser una primera demostració de dinamisme i que el vot a Pujol —lluny de ser inamovible— havia passat pel sedàs de l'oposició.

Segon, i també derivada dels resultats electorals, ha resultat una nova composició del Parlament, que atorga major representativitat als grups comunista i republicà i posa un fre significatiu al bipartidisme. Aquesta és una altra demostració de bipartidisme.

La relació amb Madrid, tercer, està, tanmateix, abocada a una nova i definitiva dinàmica. Finançament, telecomunicacions, policia autonòmica..., són temes que el país que ell governa

no pot esperar més a tenir resolts, ni alguns dels col·laboradors més fidels del president, dels que van ajudar-lo a fundar CDC —i Pujol ho sap— no estan disposats a esperar més. Per aquest cantó, es pot generar també un dinamisme, al si de Convergència Democràtica, poc habitual en els darrers anys.

I encara —quart— queda la incorporació activa —més activa— de Pujol en la política europea. La decisió l'haurà de prendre abans d'acabar el 1988.

On certament hi ha hagut continuisme i poc dinamisme és en la formació del nou consell executiu.

L'impasse, en matèria de consellers i conselleries, pot trencar-se, però, d'aquí a dos anys. Llavors serà el moment oportú per a crear la figura del conseller en cap, la persona que en el seu moment haurà de substituir Jordi Pujol com a candidat, tot i que el mateix Pujol s'ha afanyat a dir que ell mateix és el seu pròxim successor. No podia ser d'una altra manera després d'haver estrenat per tercera vegada el títol de Molt Honorable. □

Jordi Pujol fou investit president amb el vot solament dels diputats de CiU.